

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 9. V Ljubljani, dne 1. septembra 1915. XXIII. teč.

Na vrtu.

Sam sem hodil po vrtu zvečer:
že solnce za gore tonilo,
po cerkvah povsod je zvonilo,
kroginkrog vladal je mir.
Pa priskakljalo po beli je poti
mi dete prezalo in nežno nasproti,
nedolžno žarele so drobne oči.
In posijal
mu žarek svetel
naravnost v obraz,
in lica cveteča
in ustna rdeča
je ljubko objel.
Začuden sem v lepo prikazen strmel,
meneč, da pred máno stoji
poosebljena sreča.

Gnjevoš.

Vlado na počitnicah.

Lansko leto smo sklenili, da gremo čez počitnice na deželo k stari materi. Človek, zroč dannadan v hudem poletju puste mestne zidove, si zaželi počitka in razvedrila v naravi. Dom stare matere pa je bil daleč od mestnega šuma, v tihi dolinici, obdani okroginkrog od zelenih travnikov in senčnatih gozdov. To je bilo kot nalašč za nas, in že pol leta prej smo sanjali o počitnicah.

Najmlajši udek naše družine, Vlado, je pri svoji triletni modrosti že razumel, da bo to nekaj posebnega, kajti dostikrat je zapustil svoje igrače, tekel k materi pa je ves srečen pravil: »Mama, gremo na počitnice . . . k stari mamić gremo.«

Bog ve, kaj je Vlado ob tem mislil, morda na bonbone ali na žive konjićke, ki jih je s takim veseljem opazoval na cesti. Govoril je pać, ker je slišal nas; in ker smo bili mi veseli ob takih pogovorih, se je razveselil tudi on, kadar mu je prišla v spomin beseda ‚poćitnice‘ ali ‚stara mamić‘.

Menili smo se večkrat, da pišemo stari mamić. To si je Vlado zapomnil, in kadar je dobil svinćnik v roke, so bili vsi ceniki — te smo prepuščali Vladu, da so bile knjićge varne pred njim — polni njegovih ćirićar. In ves zadovoljen je kazal potem mamić svoje ćudovite, navadnim zemljanom popolnoma nerazumljive kavke. Pri tem je seveda zelo vaćno kimal z glavo in pripovedoval: »Pisal stari mamić . . . gremo na poćitnice . . . k stari mamić gremo . . .« In pri vsakem pismu, ki smo ga dobili po poćti, je izpraševal: »Je pisala stara mamić?« —

Hotel se je tudi na lastne oći preprićati in dobiti pismo v roke, pa mu navadno pisma nismo dali. Kadar je pa došel kak neporabljev cenik — takrat je pa dobil tudi Vlado svoje »pismo«, ki ga je neizrećeno razveselilo. Saj je bilo od stare mame — tako je pravil — in notri je bilo navadnu polno podobic, ki jih je znal že tudi Vlado »brati«.

Slednjič je pa vendar prišel zaželjeni dan, in odšli smo na počitnice k stari mami.

Tam se je začelo novo življenje za Vlado. Toliko novih stvari je videl na deželi, da mu je oko kar strmelo nad vsemi temi čudesi.

Stara mamica ga v začetku ni posebno zanimala. Kdove, kaj si je on predstavljal pod imenom 'stara mama'. »Nisi stara mama,« ji je rekel. »To je mama,« in pokazal je na svojo mater.

Prve dni ga je zanimal najbolj pes, kajti v mestu ga nismo imeli. Z njim se je takorekoč spoprijateljil, ker je bila tudi še živalca mlada in prav otročje-norčave pameti. Zato sta se z Vladom tako dobro razumela. Pes mu ni zameril, če ga je Vlado tud pritisnil na repek, in nasprotno je Vlado potrpel če ga je kužek kaj obgrizel.

Kokoši pri stari materi pa te čase niso imele miru. Vedno je bil krik na dvorišču, in petelin je moral biti kar naprej na straži — na kupu gnoja — boječ se za svojo čredo. Kakor general za svoje vojake, tako je skrbel on za podložne pitke. Opazovali smo, da je petelin že kričal, če je le zagledal Vladkovo glavo pri oknu.

Kaj pa jim je vendar hotel Vlado? Lovil jih je, in ker so bežale pred njim, je imel Vlado silno velik pogum. Petelin pa nekoč ni hotel bežati — celo zagnal se je proti Vladu. No, takrat je pa Vlado v svoji miroljubnosti zbežal. Čisto razumljivo: Dokler sovražnik beži, je vsakdo lahko pogumen; a če se postavi po robu, potem je pa že bolj varno, pokazati pete, kot siliti z glavo naprej. Od tega časa je izkazoval Vlado petelinu nekaj več spoštovanja in ga ni napadal; ravno tako ni hotel njegove družine begati, če je bil petelin navzoč.

Zelo je zanimala Vlada tudi živina. Stric France ga je moral zdajpazdaj peljati v hlev, da sta gledala mladega žrebička in okrogloglave teličke. Žrebiček je bil Vladu posebno všeč. Vselej ga je moral pobožati in pravil je: »Je priden žrebiček, je moj žrebiček.« Nekoč je živalca ležala, in Vlado je ves

žalosten rekel stricu: »Tiho! Je bolan žrebiček, naj spančka! Ne bo umrl!«

Vladkova ljubezen do živalic je bila pa tuintam še prevelika.

Dva dni po našem prihodu na počitnice so se izvalili stari materi piščanci. Petnajst kepic je bilo, in svoj dom so imele za nekaj dni v kuhinji. Koklja je bila namreč tako skrbna, da bi se ji bilo zunaj na dvorišču zmešalo še tisto malo pameti, ki jo more imeti drobnoglava kokoš; kajti na dvorišču bi bila videla skrbna koklja neštevilno sovražnikov — med njimi tudi Vlada, in to bi bilo preveč skrbi za njeno boleče srce. Zato je stara mati sklenila, da bo treba mali zarod nekaj dni imeti v kuhinji, kamor Vlado ne pride tako pogosto. In piščanci so ostali v kuhinji.

Tretji dan pa je Vlado že zašel v kuhinjo. Nihče ni videl, kdaj se je zmuznil skozi vrata. Tisti čas pa so bili piščanci slučajno pod materinim okri-ljem pod pečjo, kar je bilo zelo prav. Pri njih tedaj Vlado ni imel kaj opraviti, ker je koklja že tako na vse načine godrnjala.

Vlado pa vendar ni mogel biti brez dela. Na ognjišču je stala polna latvica smetane, in ker je imel Vlado veselje, prelívati tekočine iz posode v posodo, je pograbil latvico in zlil smetano v škafo za prašiče.

Kmalu je pa prišla v kuhinjo stara mati in je glasno vzdihnila: »Vlado, Vlado! Kaj si pa naredil?« Vlado pa je pojasnil: »Naredil ... pujski papali ...«

Ker je videl Vlado deklo, kako stresa včasih iz raznih posod jed za prašiče v pominjek, je storil tudi on tako. Kdo mu more zameriti? Stara mati mu ni zamerila, in pujski tudi gotovo ne, ker so se tisto jutro sladko oblizavali.

Drugič je pa pokazal Vlado svojo ljubezen do živali na ta-le preljubeznivi način: Lovil je piščance po kuhinji, pa ni mogel ujeti nobenega. Pomagala mu je pri tem stara mati in mu dala drobno živalco v roke. Piščče je vpilo in se je hotelo oprostiti. Vlado ga je pa iz ljubezni tako pritisnil k sebi, da je ži-

valci kar zastala sapa. Stara mati je zakričala in hotela oprostiti piščanca — toda ta je že nagnil glavico in od bolečin vztrepetaval. Stara mati ga je položila potem na tla, pa živalca ni mogla več hoditi. Premetavala se je po tleh in žalostno klicala svojo mater, ki je vsa prestrašena skrila ostale svoje drage pod peruti in z jeznimi pogledi merila Vlada.

»Oh, saj pravim,« je tožila stara mati potem družini, »pri otrocih se je pa res treba pridno mazati s potrpežljivostjo.« — »Ali pa s pazljivostjo,« so dodali modro stari stric.

Od tega časa so Vlada bolj odganjali od kuhinje, ker je že tudi razna posoda dobila znamenja njegove moči, oziroma nerodnosti. Lončeno latvico si je fantek na primer izvolil za svoj stoliček. Poveznil jo je na tla in je sedel nanjo. In v tistem hipu je že sedel Vlado na razvalinah svojega prestola — na kupu črepinj.

Od takrat mu je bila pa kuhinja zaprta, če ni imel kdo ravno toliko časa, da je pazil samo nanj.

Veliko veselje je delal Vlado potok, ki je šumljal nedaleč od hiše. Metal je vanj listje in palice in začudeno gledal, kako je nesla voda vse predmete naprej. Listom, ki so plavali na vodi, je rekel, da se peljejo. Na vsak način se je hotel tudi on peljati z njimi, pa se je moral zadovoljiti z gledanjem. Potok je bil res še premrzal zanj. Sicer se je pa Vlado tako po dvakrat na teden kopal doma v banji. To ga je neizrečeno veselilo. Tudi mrzle vode se ni tako bal kot kak zanikaren šolarček, ki nosi po knjigah in po zvezkih pečate svojih grdih prstov...

Kadar je bilo pa slabo vreme, smo se morali pa le vsi zateči v kuhinjo. Takrat je bil seveda Vlado pod strogim nadzorstvom, da ni bilo zopet tožbâ in godrnjanja.

Ob večerih smo imeli posebno dosti križev z malim Vladkom, ker je hotel vselej jesti z družino. Dali smo mu vendar že prej mleka, pa on je hotel le posnemati druge in sedeti z njimi za mizo. Navadno je družina večerjala žgance ali močnik z mlekom, kar je tudi Vlado šlo zelo v slast.

K počitku ga pa kar ni bilo mogoče odpraviti. Sploh je menda mislil, da ima isto pravico čuti kot drugi in delati, kar delajo drugi.

Pa mu je rekel nekoč stric France: »Alo, Vlado, greva spat!« — »Ti pojdi spat . . . si zaspan,« mu je odvrnil Vlado in ga začel vleči proti durim. Stric se je res vlegel za peč, Vlado je pa pristavil stolček in zlezl na stričeva kolena. Sédel je potem stricu na prsi, ga prijel za roko in rekel: »Še križka!« In naredila sta nekako tako kot Vlado, če se je sam umival . . . Potem je pa Vlado legel k stricu in ga »zaninal«: »Ni-na-ni-na . . .« Kmalu pa je utihnila »ni-na,« ker se je Vlado izgubil v sanjah . . .

Tiste dni je odšel stric nekoč v semenj. Vlado je pa že prej pravil: »Stric bo šel v semenj, pa bo prinesel Vlado konjca in cukercčka!«

Ko je stric Francè odhajal, ga je šel tudi Vlado nekaj časa spremit. Nekaj dni nato pa je začel tudi on pripovedovati: »Grem v semenj!« In res jo je ob prvi priliki, ko nismo pazili nanj, mahnil po oni cesti, koder je odšel stric. Daleč je že bil, ko ga je dotekla dekla, in nič kaj rad se ni vrnil. Še parkrat je poizkušal uresničiti svoj načrt, pa smo mu vselej prekrižali namero.

Poleg glavne sobe, takoimenovane »hiše«, kjer se je zbirala družina, je bila pri stari materi v pritličju tudi boljša sobica, namenjena za obiske. V tej sobici je bilo več lepih reči, tako lončki za cvetice, knjige in podobe, kar je bilo Vlado vse prav všeč.

Na vsak način si je hotel te predmete ogledati prav od blizu, kar mu pa iz umljive previdnosti nismo pustili. V to sobo je sploh malokdaj zašel. Priti pa je le hotel z zvijačo noter.

Če je imel kdo le za hip opravila v tisti sobici, navadno ni zaprl vrat za seboj. Takrat je pa Vlado hitro vrgel kako svojo igračo skozi odprta vrata. Mislil si je seveda, da ima vsled tega, ker leži njegova igrača v sobi, tudi on pravico vstopiti: »Pobrati, pobrati,« je kričal v takem slučaju in odlezel v sobo. Igrače pa ni hotel takoj pobrati, ampak si je izvolil najprej kaj drugega. To se je zgodilo mnogokrat,

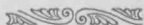
tako da smo se sledujoč navadili zapirati vrata za seboj . . .

Tako je naš Vlado živel na deželi. Ko smo odhajali, smo imeli vsi rosne oči, a Vlado je vse tolažil: »Z Bogom, na svidenje!« Prav kakor je slišal govoriti druge.

In čez zimo je pisala stara mati, da na deželi že vsi zopet težko pričakujejo svidenja. Dodala je tudi to, da je posebno deklam hudo po Vladu. Ko je bil namreč Vlado v hiši, je bil vedno on kriv, če se je kaj izgubilo; sedaj pa pada zopet vsa krivda nanje . . .

Mi smo odpisali, da bomo z veseljem zopet prišli ob počitnicah, samo med tem časom naj se pri stari materi vadijo v mazanju s potrpežljivostjo. kajti Vlado raste in z njim rasto tudi njegove muhe . . .

Maksimov.

Begunec Franjo.

Prve dni meseca septembra se je ustavil pred županovo hišo voz, ki je pripeljal s postaje kakih dvajset beguncev — Poljakov. Kopa vaških otrok in tudi nekaj radovednih ženic se je gnetlo okrog došlih tujcev. Bili so izmučeni. Strah, žalost in trpljenje se jim je čitalo z obrazov. Domači paglavci so obstopili dečka, ki je prišel z begunci. Bil je to trinajstletni Franjo, revček-pohabljenec, in kakor so pripovedovali begunci, je bil Franjo sirota. Stara ženica iz soseščine se ga je usmilila in ga dovedla s seboj. Oče je služil kot vojak cesarju in domovini. Matere svoje Franjo ni nikdar poznal. Umrla mu je v prvih njegovih detinskih dneh. In sedaj jo je moral zapustiti.

Tiho in otožno kot senca je lazil otrok za dobro starko. Od dne do dne je postajal potem otožnejši. Ubogi Franjo! Kako daleč si od očeta, ki ti je edini na svetu delil ljubezen in skrbel zate! Ni si iskal Franjo tovarišije med veselo vaško mladino. Posedal je najrajši sam, v hladnih jesenskih dneh in

Skrbna varihinja.

v mrzli zimi na veliki, topli peči samotne izbice, ki je bila odločena v bivališče starki in njemu. Kakor svetli biseri so se mu včasih utrinjale solze in tekle po bledih licih ter se končno izgubljale v blagu obnošenega suknjiča. V notranjem žepu je nosil svetinjico Matere božje, dragocen spomin očetov. Oče! Kako je zahrepenel Franjo po njegovi ljubezni, po njegovih lepih besedah in njegovi dobroti!

Jokaje se je zatapljal bolj in bolj v svojo nesrečo. V takih bridkih urah se mu je odpirala vedno večja rana v srcu in plamenček njega mladostne vedrosti je pojemal.

Minula je zima. Toplo pomladno solnce je razlivalo svoje blagodejne žarke po oživljeni naravi. Ure in ure je prebil Franjo na solncu in grel svoje mrazu drhteče ude. Proti nebu je upiral često svoje velike, potrpežljivo zroče oči. Iz njih je odsevalo hrepenenje po rešitvi. Da bi mogel k materi! . . .

Ali pa se mu je uprlo oko v daljavo. Strmel je tja, kakor bi od tamkaj imel priti čar in mu izpremeniti vso boleost v nekdanjo srečo ob očetu. »Oče!« . . . Sladak, radosten in ljubezni poln vzklik »oče« se mu je izvil tolikokrat z drhtečih ustnic. In Franjo je iztezal svoji veli ročici . . .

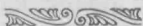
Otožnejši in še trudnejši je postajal z meseci. Mlado srcece se mu je krčilo in trgalo od hrepenenja in boleosti. In naposled ni mogel več vstati z bornega ležišča. Drobna prozorna roka je z vso močjo, krčevito stiskala svetinjico, ali pa so jo poljubljale blede ustnice. Tedaj mu je iz ličec izginila otožnost. Mir in vdanost se mu je zrcalila z obraza.

»Oče, — k materi!« Komaj slišno je šepetal. Kolika hrepeneča radost se je razlivala v teh besedah! Klic, k materi odhajajočega Franja — morda tudi klic očetu na bojnem polju umirajočemu?

Še smehljaj krog ustien in Franjevo trudno oko je ugasnilo . . .

Starka ob posteljci je sklonila glavo. Solze hvaležnosti, da je rešil ljubi Bog to nesrečno bitje, so ji tekle po velem licu.

Fr. Z—č.

Cerkvici.

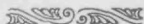
Kot nevestica nedolžna
v svili pisani stojiš;
kot beseda tolažilna,
cerkvica, se meni zdiš.

Ko izmučen od bridkosti
v tvoj se beli zid ozrem,
ob pogledu nate samem
mir in srečo že pijem.

Kadar pa v okrilje tvoje
vstopim, vzplava mi srce
tja k Devici na oltarju,
ki milobno zre na mé.

Hvala, cerkvica! In tebi,
Mati sveta, hvalo dam,
ker tako prijazno vselej
sprejme me tvoj tihi hram!

Mokriški.

Živalca te uči . . .

Kolikokrat ste že opazovali, dragi mi čitateljčki, kokoš, ki pase, vodi, čuva, varuje in greje celo kopico svojih piščancev. Kako čivkajo, stopicajo in se pode ti drobni in ljubki picki okrog svoje mamice: koklje, ki je je sama skrb za nežno drobnjad. Neugnano ti brska tam po dvorišču, grebe s krepeljci, da bi zasledila kakega črviča ali zrnce. Z enim očesom ti išče slastne piče za svojo čredico, z drugim pa — rekel bi — pazi in gleda, da-li ne preti odkod kaka nevarnost za njen

zarod. Vmes pa spušča neprestano svoj vabilni in svarilni klic: grok, grok, grok. Seveda, je ob takem vabilu deležna samo ena živalca najdene južinice. Druge čivkajo naprej, dokler tudi te ne pridejo na vrsto.

Od časa do časa pelje koklja svojo družinico tudi tja proti vodnjaku. Sama pokusi, če je voda dobra, pokaže, kako se pije; nato jo posnemajo picki, ki jih je mati naučila, da je treba po vsakem požirku pogledati kvišku proti nebu in se Bogu zahvaliti.

Naenkrat pa zahrušči, koklja kliče z obupnim glasom. Picki takoj razumejo, se zaletе pod materino varstvo — in v par trenutkih so že vsi varno pod streho, v okrilju materinih peruti. Kaj je bilo? Koklja je z bistrim očesom zapazila, da je krožil visoko v zraku smrtni sovražnik takih-le piščančkov, sokolič, ki mu je najljubša pečenka majhen, s puhom poraščen picek. Toda to-pot ni nič opravil. Picki so mirno in brezskrbno počivali zaviti v varno pernato odejo svoje varihinje-matere.

Toda, zakaj vam, ljubi otroci, to pripovedujem? Saj ste take in podobne prizore že večkrat sami videli! To že. Pa na nekaj niste pomislili, na kar bi vas rad jaz opozoril.

Ali ste, opazujoči tako kokošjo družinico, že kdaj videli, da bi picki ne ubogali, če jih koklja pozove ali povabi? Mislim, da ne. Vsakemu klicu in kriku se takoj odzovejo, takoj ubogajo. Ali ne osramoti ta majhna živalca marsikaterega otroka? Ali ne čutiš tudi ti, ko to-le bereš, majhnega očitka v svojem srčecu? . . . »Saj je res,« praviš. »Odslej bom pa tudi jaz prav vselej slušal glas, klic in povelje svojih staršev, kadar mi bodo kaj veleli, četudi bi mi vselej ne bilo lahko.«

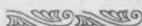
Ako si picek gasi žejo s kapljicami hladne vode, tedaj po vsakem požirku pogleda proti nebu, kakor bi se hotel zahvaliti nebeškemu Očetu za dar božji. — Da, da! To je lepo in ganljivo! In zopet se drznem vprašati: Kako kaj posnemate to ljubko domačo perutnato živalco? Ne mislim, da bi morali po vsakem grižljaju ali po vsakem požirku k nebu pogledati in se zahvaljevati; ampak po jedi in pred jedjo opraviti kratko molitvico, to se pa že spodobi, to pa že pričakuje naš

dobrotljivi Oče v nebesih, ki nam daje vsega, kar potrebujemo za dušo in telo.

In če pickom preti nevarnost? Če jih s strupeno namero zasleduje grabljivi jastreb, roparski sokolič ali kaka druga zalezljiva žival! Kam zbeže, kje iščejo varnega zavetja? En svarilen vrisk — ki ga živalce umejo, in že so vse pod varnimi krili. Ni ena se ne obotavlja. —

Otroci! V tem-le naj vam bodo pa picki še prav posebno za zgled. Bežite, bežite, kadar spoznate, da ste v kaki nevarnosti, takoj k mami; pa ji povejte, kaj in kdo vas straši, kdo vam hoče nagajati, kdo hoče kaj grešnega svetovati. Dokler boste posnemali picke ter iskali zavetja pri mami, ne boste izlepa zabredli v nevarnost, v greh.

Ako je pa mamica že umrla, potem pa hitite v nevarnosti, v skušnjavah s tem večjim zaupanjem k nebeški Materi, k ljubi Devici Mariji. Prosite jo, da vas varuje vsega zla in greha, naj vam pomaga, da boste ostali njeni dobri, zvesti in nedolžni otroci! A. Č.

Kako sta Jožko in Marica pomagala vojaku.

Po delu naš oče radi malo posedé, da čitajo časopise. Posebno zdaj, ko časopisi poročajo o krvavih bojih, ki divjajo po naši mili domovini. Ko vzamejo oče čtivo v roke, tedaj prihitita tudi mala dva, Jožko in Marica, pa tudi mati radi prenehajo z delom. Marsikaj zanimivega namreč prečitajo oče glasno, da vsi slišijo.

Tudi preteklo soboto zvečer so oče čitali, mala dva in mati so pa poslušali. Marsikaj so že prečitali oče, kako trpe ubogi vojaki na bojnem polju, kako vzdihujejo ubogi ranjenci in kako veselo hite hrabre čete v boj. Slednjič so pa oče prečitali sledečo lepo zgodbico, ki se je vršila v Karpatih na sveti večer. Morda je vi, mali čitatelji, še niste slišali, zato jo poslušajte.

»Celi dan so vojaki hodili, da so prišli v hribovsko samoto. Okolica je bila vsa zasnežena. Ko se je zmračilo, so se vojaki začeli pomenkovati o svetem večeru. Bilo je veliko vojakov. Celi polki so se vrstili po slabi cesti. Bilo je že temno kakor v rogu, ko so prišli v

Mlada naravoslovca.

široko dolino. Prvi pešci so se približali podobi Matere božje, ki je samovala v preprostem, iz kamena izsekannem znamenju. Iz prvih vrst je tedaj skočil vojak, stopil k znamenju, ostrgal sneg od svete podobe, prižgal svečo ter jo postavil pred podobo. Približalo se je več vojakov. Vsak je vzel iz žepa svečo in prižgano podaril Mariji.

V par minutah je bilo znamenje polno lučic. Vojaku je sveča 'v temnih, zimskih nočeh jako dragocena reč, vendar je mnogo vojakov podarilo svečo Materi Mariji. Nekateri so svečke zatakneli v sneg pred znamenje, in čimdalje več lučic se je svetlikalo v temni noči tam na sneženi odeji. Vojaki so se ozirali nazaj, kjer so gorele svečke, ki so jih podarili Mariji kot iskrenoproseč dar Kraljici nebeški. Iz njih src pa je kipela prošnja pred Marijin prestol: „Ljuba Mati, varuj nas, varuj nas!“

Oče so odložili časopis, v očeh jim je blestela solza. Tudi Jožku in Marici je šla zgodba k srcu. Zapupno in pobožno sta molila pri večerni molitvi za vojake, za zmagó in za našo ubogo domovino, ki je v taki stiski. —

Komaj se je drugo jutro zazoril beli dan, je že poklicala mala Marica svojega bratca, da sta šla v cerkev k sveti maši. Po poti je pa povedala svojemu bratcu o načrtu, ki ga je skovala preteklo noč.

»Veš,« je rekla, »kako lepo so počastili vojaki Mater božjo, kako goreče so jo prosili varstva. Ker midva ne moreva drugače pomagati, jim pa pomagajva z molitvijo. Pojdiva danes k sveti spovedi in k svetemu obhajilu za vojake.«

Veselo je pritrdil Jožko in oba sta lepo pristopila k mizi Gospodovi in prosila varstva božjega junaškim braniteljem domovine. Vaško znamenje Matere božje sta pa potem vsak dan okrasila s svežimi cveticami, ki sta jih nabrala po polju.

Tudi drugim otrokom sta povedala, kako delata. Otroci so posnemali zgled Jožka in Marice in večkrat prihiteli k angelski mizi za vojake. Ko so gospod katehet zvedeli o vzroku pridnosti in pobožnosti malih šolarjev, so se razveselili in jih pohvalili. Kdo bi ne bil vesel takih otrok? — — —

Povedal sem vam, mali moji, povest o Jožku in Marici, da tudi vi tako storite. Kakor so ubogi vojaki zažigali lučke in jih poklanjali Devici Mariji, tako tudi mi poklanjajmo Mariji sveta obhajila in jo prosimo, naj čuje nad našimi junaki, naj varuje z materinsko roko našo lepo domovino, naj kmalu podeli nam vsem tako

zaželjeni mir, nam kmalu vrne očete in brate, ki se vojskujejo za nas. Koliko otrok bo slišalo o tej moji prošnji? In koliko otrok bo pa posnemalo Jožka in Marico?

J. S—č.

Prvoobhajancem.

Mnogo majhnih otrok je letos prejelo prvič dobrega Jezusa v svoje srce. Do teh otrok imam malo prošnjo.

Veliko število naših junakov je daleč od nas, da se vojskujejo s sovražniki naše lepe domovine. Glejte, ti vojaki niso tako srečni, kot ste vi. Za vas je vsak dan odprt tabernakelj, vsak dan vas vabi Gospod k sebi — naši vojaki na bojni poljani pa nimajo te sreče. Srčno žele in hrepene obiskati Jezusa, prejeti Ga v srce, pa Ga ne morejo sredi bojnega hrupa. Ali niso reveži ti vojaki?

Gotovo se smilijo tudi vašim mladim srcem. Zato se obračam, otroci, na vas s prošnjo: Prejemajte večkrat ali vsak dan, da, vsak dan, Jezusa za uboge, zapuščene vojake. Prejemajte Ga za vojake, prosite Gospoda, da varuje, pomaga in ščiti junake, ki se bore za dom, za cesarja. Ali so morda celo tvoj oče v boju? Morda tvoj brat? Pridno prosi Jezusa za vojake, za zmažo, za mir . . .

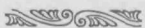
Upam, da me bodo slišali prvoobhajanci? Da bodo izpolnili mojo prošnjo in željo? Saj je to želja nas vseh, ki ljubimo našo domovino, našega cesarja, naše hrabre vojake.

J. S—č.

Bistroumen odgovor.

Šolska sestra izprašuje malega otroka: »Kaj je Bog vprašal Adama? Kako se je izgovarjal? Na koga je zvrčal krivdo? Kaj je Bog vprašal Evo?« itd. Zdaj pa še: »Ali je Bog tudi kaj vprašal kačo?« — Otrok: »Ne.« — »Zakaj pa ne?« — Otrok: »Ker bi se bila gotovo zopet zlagala!«

Jutranja pesem.

Tri se ptice, tri se ptice
zjutraj prebudile so;
tri cvetice, tri cvetice
zjutraj se vzdramile so.

Pa so ptičke poletele
gori pod nebo,
pa molitev so zapele,
pesem jutranjo.

In cvetice, tri cvetice
glavice sklonile so,
in molitev jutranjo
rožice molile so.

Bogumil Gorenjko.

v		č		k
	i		i	
t		d		n
	n		o	
c		l		e

Naloga.

(Priobčil Internus.)

Izpolnite prazne prostorčke s primernimi črkami, da se bodo po vrsti čitale besede tega-le pomena: 1) čestokrat rabljena posodica, 2) povodni lovec, 3) skupina dni, 4) napol slep, 5) mesto na Štajerskem, — v prvi vrsti navzdol pa ime dobro znane mladinskega lista.

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil Internus.)

Kdaj nas listi najbolj napadajo?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik Anton Kržič.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.